

A Gáspár Család Abbázián

Ez nem az én képeim közül való. A férjemtől [Gáspár András] maradt rám. Neki több képe maradt meg a rokonságáról, mint nekem. Régi albumokból kerültek elő, ő gyűjtötte a képeket is. Az évek során sokat költöztünk, de azt mondta a férjem, hogy a képeket vigyük magunkkal, nehogy kidobják a szemétkbe. Sok képről semmit nem tudok, de megtartottam őket. Erről a képről tudom, hogy az Osztrák--Magyar Monarchia alatt készült. Az anyósom van rajta, a kisgyereket tartja [a hátsó sorban, magasra emelve a gyereket, a kopasz férfi előtt], biztos Andrist? de lehet, hogy Lacit [Lászlót], a testvérét, mert Andris nagyon sovány gyermek volt, Laci meg olyan holdvilágképű. A gyerek nincs több négy-öt évesnél, szerintem. A fénykép Abbázián készült, ott nyaraltak. A régi időkről nem nagyon beszéltek, tudom, hogy egy időben nagyon jól keresett a bácsi [az apa] mint ügyvéd, és mikor szegény meghalt, nagyon nehezen élt az anyukája mint özvegyasszony. Semmilyen vagyont nem hagyott maga után, ezek szerint felélték, amit keresett. Laci, a férjem bátyja nem volt deportálva, mert évekkel azelőtt a felesége kedvéért kikeresztelkedett, és mint fehér karszalagost, nem vitték el [Fehér karszalagot a zsidó származású keresztények viseltek, vagyis azok a kikeresztelkedettek, akik a hatályos zsidótörvények értelmében zsidónak minősültek. Őket keresztény munkaszolgálatos századokba osztották be. Lásd még: munkaszolgálat. -- A szerk.]. Andrisnak volt egy nővére is, aki tizenhat évvel volt idősebb, az se jött haza. Sem a többi rokonsága, pláne az anyja. Az apja ügyvéd volt, de meghalt szívinfarktusban, mikor Andris tizenkettő éves volt a líceumban, és nem hagyott semmit rájuk. Akkor a bátyja már dolgozott, és ő segítette az édesanyját, Andris meg fenntartotta magát: órákat adott a gyengébb tanulóknak pénzért.